

Zmaje spuščajo.

o je pa veselje tam za vasjó: zmaje spuščajo. Jeden bolje kakor drugi hvali svojega zmaja in vpitja ni ne konca ne kraja.

„Moj je lepši nego li tvoj, le poglej, kake zvezde ima moj in kako dolg rep,“ hvali Jožek svojega zmaja, katerega vže spušča prav polagoma, kakor bi komaj čakal, da se dvigne k višku.

„Saj ima moj tudi zvezde, in rep je še daljši nego li tvojega zmaja,“ ugovarja Tonček, držeč zmaja za dolg vrv.

„A tvoj ni tako trdno narejen in ne gre tako visoko.“

„Bodemo videli,“ reče Tonček in zavidljivo gleda za zmajem, ki se vže k višku spušča. Tinček se pa do zdaj še ni nič oglasil in pridno dela in popravlja zmaja, ki se je nekaj potrl. Zna se, da nima svojega in čemu bi mu tudi bil, saj sta obedva, ki ju imata Jožek in Tonček, njegovo delo, in dosti je, ako sta tovariša zadovoljna z njima. Saj je dobil zato od obeh po kos kruha, kateri je on nesel domov ubožnej materi. Kaj pa, da je vže malo

prevelik Tinče in skoraj ga je sram, da bi letal z zmaji po vasi. Ondu za vasjó pa se vže še malo poigrajčka, ker ga nihče ne vidi razven njegovih tovarišev, ki imata pred njim nekako tajno spoštovanje. Pri otrocih je vže takó, da se vse zavná in da imajo navadno ubožni a prebrisani večjo besedo, nego li bogati a zabiti.

Glej, kako visoko se je vže ponesel Jožkov zmaj; žal, da nima daljšega motvoza. Kakor skorjanec v sinjej višavi dviga in ziblje se, samó vetra je nekoliko premalo.

„Ahà, zdaj bodemo videli, kako gre moj,“ — reče Tonček in ponosno prime precej na konci motvoza, da se je zmaj takój visoko vzpel, in hvale zopet ni bilo konca ne kraja. V tem hipu pa potegne dokaj močen veter in z nitjo zlepljeni motvoz Jožkov se odtrga. Zmaj pa jo je zavil daleč tjà proti vási. In zopet je bilo smeha in vpitja obilo.

B—o.